

Scott Ritter: Od repektu k CIA až k nenávisti

prvnizpravy.cz/zpravy/zpravy/scott-ritter-od-repektu-k-cia-az-k-nenavisti

Americká Ústřední zpravodajská služba nedávno oslavila 75 let. Mám své důvody přát si, aby se nedočkala dalších narozenin, píše Scott Ritter v článku na webu Press United.

Ilustrační foto

27. září 2022 - 02:20

V článku bývalý důstojník americké námořní pěchoty Scott Ritter popisuje svoji historii s CIA:

Moje první seznámení se CIA probíhalo prostřednictvím filmu a literatury. Mystika mezi špiónem a špiónem byla svůdně romantická s jednoznačnou atmosférou „dobro versus zlo“. Vyrůstal jsem koneckonců během studené války, kde „rudá hrozba“ prostupovala každé vlákno americké populární kultury.

Rozhodl jsem se sloužit své zemi v armádě, a ne jako špión, v roce 1984 jsem dostal pověření u námořní pěchoty jako zpravodajský důstojník. Mojí specializací byl boj, ne špiónáž, a zdálo se, že moje cesta a cesta přední americké zpravodajské agentury se nikdy nezkříží.

V roce 1987 podepsaly USA a Sovětský svaz smlouvu o jaderných silách (INF), která zahrnovala jako součást ověřování kontroly na místě. Byl jsem vybrán, abych sloužil v agentuře pro inspekci na místě (OSIA), což je činnost ministerstva obrany, jejímž úkolem je implementovat ustanovení o inspekcích na místě podle smlouvy INF.

Na zpravodajské aspekty sledování celkového sovětského dodržování smlouvy INF dohlížela entita známá jako Arms Control Intelligence Staff neboli ACIS, která byla přímo podřízena řediteli CIA. Na začátku svého působení jako inspektor jsem navázal vztah s ACIS, který souvisel s jedinečnou rolí, kterou jsem hrál jako inspektor na místě v Sovětském svazu. Během dvou let jsem byl dvakrát oceněn CIA v tajných vyznamenáních za mou práci ve Votkinsku. První pochvalu dostal tehdejší ředitel CIA William Webster. Druhý byl od vedoucího Kanceláře pro monitorování smlouvy v rámci ACIS Johna Birda.

Svůj vztah se CIA v této době podrobně popisuji ve své knize **„Odzbrojení v době perestrojky: Kontrola zbrojení a konec Sovětského svazu“** (vydalo nakladatelství Clarity Press.) V té době jsem na CIA pohlížel jako na sbírku profesionálů, kteří efektivně a svědomitě plnili své poslání ověřit sovětské dodržování smlouvy INF.

Nová kniha nabízí živé zasvěcené vyprávění o tom, jak dopadly sovětské a americké snahy zbavit se jaderných zbraní za studené války

Ke konci mého turné s OSIA si mě John Bird zavolal do své kanceláře v sídle agentury v Langley ve Virginii, kde mi nabídl práci u CIA. Byla to velmi dobrá nabídka, kterou jsem ale odmítl. Byl jsem důstojníkem námořní pěchoty a nastal čas, abych se vrátil k námořní pěchotě flotily.

Krátce poté, co jsem opustil OSIA, Irák napadl Kuvajt a uvedl do pohybu události, které vyvrcholily operací Pouštní bouře, válkou vedenou USA proti Iráku. Byl jsem přidělen do ústředí amerického centrálního velení v Rijádu v Saúdské Arábii, kde jsem sehrál roli v tom, co se stalo známým jako „**Velký lov SCUD**“ – koaliční úsilí o nalezení a zničení iráckých odpalovacích zařízení raket SCUD dříve, než na ně budou moci střílet. cíle v Izraeli a na Arabském poloostrově.

Během této doby jsem byl představen jednotce známé jako Joint Intelligence Liaison Element neboli JILES, týmu CIA připojenému přímo k Centrálnímu velení. Měl jsem příležitost s nimi pracovat na několika projektech a zjistil jsem, že jsou velmi profesionální a přístupní.

Zatím je vše dobré.

Po válce jsem odešel od námořní pěchoty a brzy jsem byl přijat do Zvláštní komise OSN (UNSCOM), vytvořené po válce, aby dohlížela na likvidaci iráckých zbraní hromadného ničení.

Krátce poté, co jsem dorazil do ústředí OSN, jsem znovu zjistil, že pracuji se CIA. John Bird a ACIS vytvořili nový subjekt, Irácký úřad pro sledování sankcí, neboli ISMO, který převzal odpovědnost za poskytování zpravodajské podpory UNSCOM. Inspekce jsou zpravodajskou činností (tj. zpravodajská komunita poskytuje informace o potenciálních cílech, které mají inspektoři navštívit) a vzhledem k mému úkolu dohlížet na vytvoření zpravodajské kapacity v rámci UNSCOM (známé jako Information Assessment Unit nebo IAU) , zjistil jsem, že se často setkávám se svými starými kolegy.

Jen tentokrát to bylo jiné. Nejen, že jsem už nebyl takříkajíc uvnitř, ale ukázalo se, že moje manželství s Marinou Khatiashvili, gruzínskou státní příslušnicí, se kterou jsem se seznámil během svého působení jako

inspektor v OSIA a kterou jsem se oženil, rozzuřila Johna Birda, který byl zjevně peskovan za to, že se pokusil naverbovat chlápka (já), který pak odešel a vzal si Sovětku.

Nezáleželo na tom, že jsem neporušil žádná pravidla ani zákony, nebo že studená válka skončila. Pro Johna Birda to bylo osobní.

Na jaře roku 1992 pokračovalo napětí mezi UNSCOM a CIA ohledně mé pokračující role (do té doby jsem převzal účet balistických raket a byl jsem silně zapojen do plánování a provádění inspekcí v Iráku). CIA vyslala Stu Cohena, vysokého důstojníka se zkušenostmi s kontrolou zbrojení, aby se se mnou setkal.

Stu naznačil, že CIA věřila, že už nebude moci poskytovat zpravodajskou podporu UNSCOM, dokud budu součástí týmu. Uvedl, že CIA je přesvědčeno, že mě moje manželství kompromituje.

Řekl jsem Stuovi, že do mého manželství CIA nic není a že jsem nikdy neudělal nic, co by porušilo mou přísahu věrnosti mé zemi.

Bylo dosaženo kompromisu, kdy jsem dal Stuovi svolení k důkladnému prošetření mé práce s OSIA a mého manželství s Marinou. Pokud by CIA odhalila něco nepatřičného, v tichosti bych rezignoval na UNSCOM. Pokud by však CIA nic nenašla, zůstal bych v UNSCOM a CIA by nadále poskytovala neomezenou zpravodajskou podporu.

O několik měsíců později se Stu vrátil. Vyšetřování bylo dokončeno. Stu odhalil memorandum napsané Johnem Birdem, které stanovilo, že jsem „známou hrozbou“ pro Spojené státy a mělo by se se mnou zacházet jako s vážným bezpečnostním rizikem. Tento dopis byl Genesis všech obav CIA. Stu vystopoval Birda v Ženevě ve Švýcarsku, kde se účastnil jednání o kontrole zbrojení s Rusy.

Po podrobném výslechu Bird přiznal, že nemá žádné důkazy o tom, že jsem udělal něco špatného, ale že osobně udělal výjimku kvůli mému manželství s Marinou a napsal memorandum ze vzdoru.

Stu dodržel své slovo a dalších šest let jsem mohl plnit svou odzbrojovací misi, přičemž mě celou dobu podporovala CIA, která se mnou koordinovala ty nejcitlivější lidské, technické a obrazové zpravodajské záležitosti.

Byl jsem však šokován tím, jak mohl vysoký představitel CIA zdánlivě zneužít své postavení, aby se pokusil zničit život amerického občana jen proto, že se osobně rozčiloval nad něčím, co nemělo nic společného s jeho úředními povinnostmi.

Jak se moje práce s UNSCOM rozšiřovala, rozšiřovala se i moje interakce se CIA. Po sérii obtížných inspekcí, kdy si můj výkon vybrala americká zpravodajská komunita, mě oslovil vysoký důstojník CIA a vyzval mě, abych se ucházel o místo v agentuře.

V tomto okamžiku jsem byl ohledně své práce s UNSCOM velmi rozporuplný. Jako Američan byla moje loajalita vždy především a především k mé zemi. Krátce poté, co jsem nastoupil do UNSCOM, jsem odcestoval do Washingtonu, DC, kde jsem se setkal s meziagenturním týmem složeným z ministerstva zahraničí, CIA a ministerstva obrany, který dohlížel na podporu inspektorů OSN. Požádal jsem je, aby objasnili můj řetězec velení – pracoval jsem pro OSN, nebo jsem přijal rozkazy od americké vlády?

Bylo mi jasně řečeno, že mým úkolem je implementovat rezoluce Rady bezpečnosti podle pokynů výkonného předsedy UNSCOM, švédského diplomata jménem Rolf Ekeus.

Pokračoval jsem v tom, jen abych zjistil, že mezi UNSCOM a USA panuje napětí kvůli americké agendě týkající se Iráku, která zřejmě podporuje změnu režimu v Iráku kvůli odzbrojení iráckých zbraní hromadného ničení.

Je čas na nové, mnohostranné paradigma udržování míru

Často jsem byl v centru tohoto napětí, byl jsem tažen dvěma směry. Vždy jsem se držel svých pokynů, abych věrně vykonával rozkazy, které mi dal předseda UNSCOM. To však nezmírnilo pocit viny, který narůstá, když už člověk není považován za „součást týmu“, zvláště když mluvíme o „Týmu USA“.

Přihlásil jsem se do CIA v naději, že získám pozici analytika v bývalé divizi sovětských záležitostí, nyní přejmenované na Úřad pro ruské a východoevropské záležitosti. Byl jsem pozván dolů do Langley, kde jsem vedl rozhovor s vysokým manažerem. Ať už to bylo dlouhé a krátké, moje žádost byla zamítnuta, protože jsem byl ve svém myšlení považován za příliš „starou školu“. **„To není studená válka,“** řekl mi manažer. **„Potřebujeme lidi, kteří se dokážou podívat na ruský problém z nové perspektivy.“**

Zdá se, že moje pochvaly od ředitele CIA, všechna založená na analytické práci, už nebyla považována za přínos.

Byla tu však jiná část CIA, která se začala více zajímat o mou práci. Tento aspekt CIA, známý jako ředitelství operací nebo DO, se nezabýval analýzou, ale spíše temným světem lidské inteligence a tajných aktivit. S tím, jak práce UNSCOM přecházela od úkolu účtování o zbraních hromadného ničení deklarovaných Irákem, k hledání důkazů o zbraních hromadného ničení, které Irák před inspektory skrýval, změnila se i povaha samotných inspekcí.

Byl jsem v centru tohoto přechodu, převzal jsem vedení v organizování a vedení extrémně agresivních, konfrontačních inspekcí, jejichž cílem bylo odhalit skryté aspekty iráckého nedeklarovaného arzenálu zbraní hromadného ničení. Vedl jsem mezinárodní zpravodajské úsilí, které zahrnovalo zpravodajské služby několika zemí, včetně CIA. Využili jsme celé spektrum zpravodajských schopností k naplnění mandátu k odzbrojení stanoveného Radou bezpečnosti.

Po jedné obzvláště obtížné a vysoce kvalitní inspekci, která využívala pozemní pronikající radar vyvinutý ve spolupráci se CIA, mě oslovil vyšší důstojník z Divize zvláštních činností – polovojenské pobočky CIA, odpovědné za tajné akce . **„Agentura by vás chtěla mít na palubě,“** řekl, **„ale váš profil je příliš vysoký. Vraťte se k námořní pěchotě, uklid'te se na pár let a poté znovu podejte žádost. Budeme na vás čekat.“**

Na jaře roku 1994 UNSCOM přecházel do dlouhodobých monitorovacích operací a můj soubor dovedností – lov skrytých zbraní – již nebyl považován za nezbytný. Vrátil jsem se tedy k námořní pěchotě a ze všech sil jsem se vytratil do neznáma.

Během několika měsíců po mém novém úkolu mě navštívil tým CIA, který mě informoval o rostoucích obavách, že Irák ukrývá zbraně, a požádal mě o radu, jak by se měli zorganizovat, aby odhalili důkazy o své existenci.

V září 1994 jsem byl zpět v New Yorku na dočasném přidělení k UNSCOM, kde jsem začal s přípravami na novou fázi operací. V roce 1993 jsem se obrátil na CIA se žádostí o pomoc při rozmístění tajných signálních zpravodajských služeb pod kontrolou UNSCOM v Iráku, aby zachytili irácký rádiový provoz související s ukrýváním zbraní hromadného ničení. V té době se CIA zdráhala, protože nebyla

ochotna postoupit kontrolu nad tak citlivým zdrojem mezinárodní organizaci.

Navrhl jsem, aby se UNSCOM obrátila na Izrael s žádostí o pomoc, a CIA souhlasila. Podnikl jsem dvě cesty do Izraele, kde nakonec došlo k dohodě, která mě přiměla spolupracovat s izraelskými fotografickými tlumočníky na analýze snímků z průzkumných letounů U-2 řízených UNSCOM. Pomocí těchto snímků bych získal přístup k izraelským zpravodajským informacím v reálném čase, které by mohly být použity k řízení práce inspektorů. Britové souhlasili s poskytnutím týmu pro shromažďování signálů a produkt by společně posoudily USA, Britové a Izrael.

Toto ujednání bylo dohodnuto na schůzce, která se konala v Princeton Clubu v centru New Yorku, mezi novým vedoucím styčným pracovníkem CIA pro UNSCOM Larrym Sanchezem, Rolfem Ekeusem, jeho americkým zástupcem Charlesem Duelferem, starším inspektorem UNSCOM jménem Nikita Smidovich, a mnou.

Námořní pěchota však nesouhlasila s tím, aby mě propustila na delší dobu, a tak jsem znovu opustil námořní pěchotu a vrátil se do UNSCOM, tentokrát pod komplikovaným služebním místem, ve kterém CIA nasměrovala peníze do OSIE, která pak zaplatila mě na smlouvu, která by se obnovovala každých šest měsíců.

Tento vztah vedl k obnovené kampani extrémně agresivních inspekcí, které se dotkly nejcitlivějších aspektů irácké bezpečnosti, včetně samotného prezidenta Iráku. UNSCOM věřil (právem), že prezidentská bezpečnost byla zapojena do ukrývání zbraní hromadného ničení před inspektory.

Co jsme nevěděli, je, že CIA využívala inspekce UNSCOM – zejména odposlechy komunikace, které byly zaměřeny na prezidentskou bezpečnost – k provedení tajné operace, jejímž cílem bylo odstranit Saddáma Husajna od moci. Tento plán byl realizován v červnu 1996, zatímco tým, který jsem vedl, byl zapojen do sporu s iráckými úřady ohledně přístupu na stránky spojené s iráckým předsednictvím.

CIA použila můj tým k vyvolání krize, která měla skončit americkými řízenými střelami, které vyřadily irácké bezpečnostní síly, zatímco jednotka prezidentské ochranky, kterou CIA naverbovala, zavraždila Saddáma Husajna a nahradila ho osobou vybranou CIA. Spiknutí převratu velkolepě selhalo a ponížila CIA, která na oplátku začala hledat někoho, koho by mohla obvinít.

Ten někdo jsem byl já.

O plánovaném převratu jsem nevěděl absolutně nic. Byl jsem však zapojen do vyslýchání iráckých přeběhlíků, kteří byli pod ochranou jordánské zpravodajské služby. Později jsem se dozvěděl, že tito přeběhlíci současně spolupracovali s CIA na podpoře úsilí o převrat. Snažil jsem se získat informace o tom, jak ukryli zbraně hromadného ničení před UNSCOM; CIA hledala informace o tom, jak chránili iráckého prezidenta.

Operační ředitelství CIA na mě svalilo vinu a tvrdilo, že jsem informoval Irák o informacích, které jsem se dozvěděl při vyslechnutí iráckých přeběhlíků.

Unavilo mě vykreslovat mě jako ruského špióna a teď jsem byl vylíčen jako špión pro Irák.

Každý aspekt mé práce byl nyní cílem narušení ze strany CIA. Nakonec se CIA podařilo ukončit prakticky každý

zpravodajský vztah, který jsem si vybudoval během sedmi let styčné práce.

To vedlo k mnohaletému vyšetřování FBI ohledně obvinění, že jsem špehoval pro Izrael.

Nyní jsem byl ruský, irácký a izraelský špión.

V srpnu 1998 jsem rezignoval na svou pozici inspektora UNSCOM. Než jsem odjel, byl jsem povolán do kanceláří CIA na americké misi při OSN v New Yorku. Larry Sanchez, úředník CIA zodpovědný za účet UNSCOM, se se mnou setkal.

„Pokud odstoupíte,“ varoval mě Sanchez, ***„začne pracovat FBI proti vám. Obviní vás ze špionáže a pravděpodobně budete zatčeni.“***

Mojí jedinou alternativou by bylo zůstat v UNSCOM a stát se nástrojem CIA, který splňuje podmínky. Rozhodl jsem se rezignovat. Zbytek je historie.

Malichernost a naprostý nedostatek integrity, které podtrhovaly povahu mého vztahu se CIA, nejsou ojedinělou událostí. CIA může být obsazena dobrými lidmi, ale jako instituce je prohnílá až do morku kostí.

Nejenže CIA udělala maximum, aby mě zničila jako jednotlivce, ale také se spikla, aby zničila UNSCOM jako instituci. Výsledkem bylo jedno z největších zpravodajských selhání jakékoli zpravodajské služby v moderní historii – zásadně chybný případ CIA, že Irák vlastnil zbraně hromadného ničení, které byly použity k ospravedlnění invaze a okupace Iráku v roce 2003.

CIA odmítla převzít odpovědnost za své selhání. Stu Cohen,

se kterým jsem pracoval v letech 1992-1994, byl přizván, aby se pokusil o vybílení , ale historie ukázala, jak intelektuálně nečestné bylo jeho úsilí.

Stejně jako agentura, pro kterou pracoval.

Moje osobní součinnost s Ústřední zpravodajskou službou mi pomohla prokouknout její legendami prostoupenou mystiku a uvědomit si, že nedělala nic víc, než že sloužila jako osobní strážce lží. To je důvod, proč si k jeho 75. narozeninám přeji jen to, aby nebyly 76. narozeniny.

(rp,prvnizpravy.cz,pressunited,foto:arch.)